

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim postawił oskarżonej J. M. zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że:

- w dniu 22 września 2017 roku około godz. 15.30 w miejscowości Ł. gm. R., woj. (...), kierując samochodem marki R. (...) nr rej. (...) jadąc drogą z miejscowości N. w kierunku miejscowości M., na skrzyżowaniu z drogą (...), nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującej samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) A. H. i doprowadziła do zderzenia pojazdów, czym nieumyślnie spowodowała wypadek w ruchu lądowym, doprowadzając do obrażeń ciała A. H. w postaci: urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenia szyjnego odcinka kręgosłupa, stłuczenia stawu kolanowego lewego i okolicy kości krzyżowej, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała trwające dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów kodeksu

tj. czynu z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 19 września 2018 roku w sprawie o sygnaturze VII K 218/18:

- oskarżoną J. M. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierza oskarżonej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;
- na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej J. M. nawiązkę na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. H. w kwocie 10.000 złotych;
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżoną do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby poprzez składanie informacji na piśmie co 6 miesięcy;
- zasądził od oskarżonej J. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. H. kwotę 2.400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;
- zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 147,84 oraz kwotę 60,00 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku na podstawie art. 425 § 2 k.p.k., art. 444 k.p.k., art. 445 § 1 k.p.k. wniósł obrońca z wyboru oskarżonej J. M. skarżąc powyższy wyrok w całości.

Apelacja jak wynika z analizy jej treści, została wywiedziona z art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. i zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez bezzasadne orzeczenie na rzecz pokrzywdzonej A. H. nawiązki w kwocie 10.000 złotych przy jednoczesnym braku przeprowadzenia postępowania dowodowego w przedmiocie ustalenia możliwości zarobkowych oskarżonej oraz jej sytuacji materialnej i rodzinnej;

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku art. 438 pkt 2 k.p.k., w szczególności art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego, w szczególności przyjęcie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej jest znaczny, gdyż oskarżona uchybiła zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy wynika, że oskarżona wyjechała wprawdzie z drogi podporządkowanej, jednak dokonała tego w okolicznościach znacznie utrudniających widoczność, co spowodowało,

iż nie zauważyła nadjeżdżającego samochodu pokrzywdzonej, a w konsekwencji doprowadziło to do kolizji z samochodem A. H.;

3) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez interpretację nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej i uznanie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej jest znaczny, podczas gdy prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze nie dopatrzył się w zachowaniu oskarżonej znacznej szkodliwości czynu, co skutkowało skierowaniem do Sądu wniosku o warunkowe umorzenie postępowania;

4) obrazę przepisów prawa procesowego art. 627 k.p.k. w zw. z § 11 pkt 1 ppkt 3 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. 2015 poz. 1800) poprzez błędne ustalenie wysokości kosztów zastępstwa procesowego przy jednoczesnym braku oświadczenia o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia adwokata jak i nie wskazania przez Sąd w jaki sposób została obliczona wysokość kosztów zastępstwa procesowego,

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonej na okres jednego roku od uprawomocnienia się wyroku lub o jego uchylenie i przekazanie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 lutego 2019 roku obrońca oskarżonej popierał apelację i wnioski w niej zawarte, wnosił o nie obciążanie kosztami postępowania.

Oskarżona przyłączyła się do stanowiska obrońcy.

Prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonej i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonej i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Nadto, wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego za instancję odwoławczą.

Oskarżycielka posiłkowa przyłączyła się do stanowiska swojego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga apelacyjna obrońcy oskarżonej J. M., jakkolwiek nie była w pełni zasadna, to jednak w wyniku jej rozpoznania okazało się, że zachodzi konieczność zmiany zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny i orzecznictwa, ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procesie dochodzenia do nich sąd orzekający uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominał istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone) tzw. błąd „dowolności”. Przy czym, zarzut obrazę przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym, dokonanie błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający – oceniając dowody – naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Zatem, wskazać należy, że twierdzenia skarżącego – obrońcy z wyboru oskarżonej J. M. – sprowadzające się do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych, nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Sąd I instancji wnikliwie dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie rzetelnie przedstawił sekwencję zdarzeń mających miejsce w dniu 22 września 2017 roku czyniąc prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie (przy czym, wskazana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku data 29 września 2017 roku z całą pewnością stanowi oczywistą omyłkę pisarską, albowiem zdarzenie miało miejsce 22 września 2017 roku, co potwierdzają zgromadzone w sprawie dokumenty o charakterze urzędowym).

Tym samym, dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem kompletnej ich analizy. Apelujący nie zdołał skutecznie wykazać, aby rozumowanie Sądu I instancji, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne, gdyż zarzuty przedstawione w apelacji, po ich wnikliwej analizie i zestawieniu z zebranym materiałem dowodowym, mają charakter strictly polemiczny i opierają się wyłącznie na odmiennej i subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Bowiem wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie przyjął, że oskarżona naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym umyślnie, lecz w sposób nieumyślny, gdyż jako kierująca samochodem osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującej samochodem osobowym marki P. o numerze rejestracyjnym (...) A. H.. Dodatkowo, co należy wyraźnie podkreślić do zdarzenia doszło na skutek nienależytego obserwowania przedpola jazdy przez oskarżoną, w sytuacji, gdy tego dnia warunki drogowe były bardzo dobre. Wprawdzie oskarżona tłumaczyła się, że widoczność ograniczała jej po prawej stronie (patrząc w kierunku jazdy oskarżonej) drzewo, niemniej jednak dostrzec trzeba, iż J. M. uderzyła w pojazd pokrzywdzonej poruszający się drogą z pierwszeństwem jadący od jej prawej strony patrząc w kierunku jazdy oskarżonej. Tym samym, jeśli rzeczywiście prawidłową obserwacją drogi utrudniało jej rosnące w pobliżu drzewo to winna ona wykazać się szczególną ostrożnością przy zbliżaniu do drogi z pierwszeństwem przejazdu. Co więcej, oskarżona mając świadomość, że widoczność drogi jest znacząco ograniczona powinna nawet zatrzymać pojazd, aby upewnić się przed wykonaniem manewru przejazdu przez drogę z pierwszeństwem przejazdu, czy nie spowoduje to zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego. Tego jednak oskarżona nie uczyniła. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu meriti o istnieniu niepodważalnych dowodów o sprawstwie i winie oskarżonej J. M., pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności, a nade wszystko zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji szczegółowo i rzetelnie odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. W tym stanie rzeczy, obrońca z wyboru oskarżonej negując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne nie przytacza w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność wniosków Sądu Rejonowego w tej materii.

Jednocześnie argumentacja zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie narusza w żaden sposób zasady swobodnej oceny dowodów. Wszak swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 08.04.1997 r., IV KKN 58/97, opubl. Prokuratura i Prawo z 1998 r., s. 217). W ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia te wymogi, albowiem Sąd I instancji w prawidłowy i rzeczowy sposób ocenił zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń faktycznych.

W sprawie nie ujawniły się okoliczności rzutujące na stopień winy, bowiem oskarżona nie jest dotknięta żadną dysfunkcją psychiczną, a tym samym prawidłowo postrzega rzeczywistość i mogła dać posłuch obowiązującemu prawu, czego nie zrobiła na skutek nie zachowania szczególnej ostrożności i nie ustąpienia pierwszeństwa przejazdu innemu pojazdowi. Stopień jej zawinienia jest zatem wysoki. Wysoki jest również stopień społecznej szkodliwości czynu, wyznaczany komponentami wskazanymi w art. 115 § 2 k.k. Dodatkowo, zważyć trzeba na daleko idące konsekwencje zdrowotne dla pokrzywdzonej A. H., jakie łączyły się z przedmiotowym wypadkiem komunikacyjnym, a które wywołało niewłaściwe zachowanie oskarżonej. Zarzucony oskarżonej występki miał co prawda charakter nieumyślny, ale jej zachowanie cechowało rażące naruszenie reguł ostrożności. Nadto, zwrócić należy uwagę, iż do przedmiotowego wypadku w żaden sposób nie przyczyniła się kierująca A. H., która poruszała się prawidłowo oznakowanym pojazdem z dozwoloną prędkością, a więc w żaden sposób, nie zlekceważyła obowiązujących zasad bezpieczeństwa.

W aspekcie powyższego, zdaniem Sądu odwoławczego, brak podstaw do uznania, że przypisany oskarżonej J. M. czyn charakteryzował się nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości (zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że nie można w tym względzie zaakceptować poglądu zaprezentowanego przez obrońcę oskarżonej), wynikającej z nieuwzględnienie w sposób prawidłowy i kompleksowy wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na tą ocenę. Bowiem, uwzględniając występujące w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowe, w ocenie Sądu odwoławczego stwierdzić należy, iż stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej J. M. jest znaczny.

Mając to wszystko na uwadze, wymierzona oskarżonej kara 3 miesięcy pozbawienia wolności oddaje zawartość popełnionego bezprawia, ale jednocześnie nie przekracza stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Pierwszy konflikt z prawem w/w i jednocześnie suma jego konsekwencji, przekonują o tym, że J. M. z pewnością wyciągnie właściwe wnioski ze swojego zachowania i nie popełni kolejnego przestępstwa. Ta pozytywna prognoza kryminologiczna uprawniała zatem do zastosowania wobec niej warunkowego zawieszenia wykonania kary, które nie dość, że zapewni odpowiedni skutek prewencyjny, to lepiej przysłuży się resocjalizacji oskarżonej, obowiązanej także do poniesienia finansowych konsekwencji złamania prawa. Wyznaczony okres próby będzie wystarczający, aby zweryfikować trafność powyższej prognozy. Jego walory wychowawcze podniesie obowiązek probacyjny ukierunkowany na wyeliminowanie takich zachowań oskarżonej, jakie przywiodły ją do popełnienia przestępstwa. Zdaniem Sądu sposób życia oskarżonej przed popełnieniem przestępstwa oraz jej właściwości i warunki osobiste, a nade wszystko okoliczności przestępstwa, stanowią pozytywną prognozę na przyszłość, i pozwalają przypuszczać, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary oskarżona będzie przestrzegała porządku prawnego i nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem. Zważywszy na szczególne okoliczności tej przedmiotowej sprawy, słusznie uznał Sąd meriti, że to dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności spowoduje, że czyn oskarżonej będzie zdarzeniem epizodycznym w jej dotychczasowym życiu. Biorąc pod uwagę wszystkie, szczegółowo wymienione wyżej okoliczności i dolegliwości związane z niniejszym postępowaniem karnym, zdaniem sądu odwoławczego, będą one dla oskarżonej wystarczającą przestrogą przed ponownym popełnieniem czynu zabronionego oraz ukierunkują ją na dążenie do podejmowania w swym dorosłym życiu przemyślanych decyzji i dążenia do unikania sytuacji rodzących odpowiedzialność karną. Podkreślić należy, iż w przypadku oskarżonej J. M. uwzględniono takie okoliczności, jak fakt, że stopień naruszenia reguł ostrożności był znaczny, albowiem oskarżona uchybiła zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym o fundamentalnym znaczeniu, wskutek wypadku pokrzywdzona doznała dotkliwych obrażeń powodujących cierpienie i wymagających leczenia, oraz dotychczasową niekaralność oskarżonej (którą niewątpliwie należy, w tym konkretnym przypadku zestawić z wiekiem oskarżonej – 54 lata). W tym miejscu, wskazać również należy, iż oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, bezpośrednio po wypadku zatrzymała się i podjęła próby udzielenia pomocy. Podnieść też trzeba, iż oskarżona nie była dotychczas karana, prowadzi ustabilizowany tryb życia, a więc istnieje możliwość zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 2 roku. Szczegółowe przesłanki dotyczące oskarżonej uzasadniają postawioną wobec niej dodatnią prognozę kryminologiczną. Postawa oskarżonej z punktu widzenia przyjętego przez porządek prawny systemu aksjologicznego jest generalnie pozytywna i nie ma potrzeby jej korygowania poprzez wymierzenie surowszej kary. Co więcej, podkreślić należy, iż między innymi to właśnie w regulacji dotyczącej stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności postępowania znajduje swój wyraz dążenie do uwzględniania w jak najszerszym zakresie interesów pokrzywdzonego przestępstwem. Ze względów wychowawczych i zapobiegawczych Sąd Rejonowy słusznie również zobowiązał oskarżoną do informowania kuratora na piśmie o przebiegu okresu próby jeden raz na 6 miesięcy.

Natomiast w realiach niniejszej sprawy, modyfikacji wymagało rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w którym orzeczono od oskarżonej J. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. H. kwotę 10.000 złotych tytułem nawiązki, albowiem zdaniem sądu odwoławczego należało w sposób odpowiedni miarkować jej wysokość. Analizując zdarzenie będące przedmiotem osądu w aspekcie krzywdy, jakiej doznała pokrzywdzona, uwzględniając również sytuację osobistą i finansową oskarżonej, a także zważywszy z tej perspektywy na postępowanie rozpoznawcze związane z wniesioną skargą, w którym nie było możliwe ustalenie pełnego zakresu krzywdy, niezbędne było obniżenie wysokości przedmiotowej nawiązki na rzecz oskarżycielki posiłkowej do kwoty 2.000 złotych. W tym konkretnym przypadku,

istnieją bowiem indywidualne i szczególne względy przemawiające za słusnością takiego ukształtowania środka kompensacyjnego. Tym bardziej, że w art. 46 § 3 k.k. wprost została przewidziana możliwość dochodzenia niezaspokojonej części roszczenia w drodze procesu cywilnego.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących wysokości kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji wskazać należy, iż zgodnie z art. 627 k.p.k. oskarżony jeżeli zostanie skazany ponosi koszty sądowe, na które składają między innymi: koszty pełnomocnika procesowego. Bowiem zgodnie z art. 616 § 1 k.p.k. do kosztów procesu należą: koszty sądowe i uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, przy czym podstawę zasądzenia owej opłaty, stanowią stawki minimalne określone w stosownych przepisach. Opłata ta nie może być jednocześnie wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Taki pogląd wyrażono m. in. w postanowieniu Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2011-03-23, I KZP 1/11, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna rok 2011, Nr 5, poz. 38, str. 1, oraz w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 2009-09-30, II AKz 643/09, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2009, Nr 4, poz. 35. W przedmiotowej sprawie przed Sądem Rejonowym rozprawa przeprowadzona została na jednym terminie, na której pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej brał aktywny udział, zadając pytania świadkom, charakter sprawy nie należy jednak do szczególnie skomplikowanych. Zważyć nadto należy, że zasądzona kwota za postępowania pierwszoinstancyjne przekraczała stawkę minimalną. Tymczasem nakład pracy pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i czasochłonność sprawy w I instancji nie był znaczący. Zatem zasądzenie na rzecz kwoty 2.400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego, nie znajduje odzwierciedlenia w realiach tego postępowania.

Zasadnie więc skarżący podniósł, że Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenia w zakresie kosztów procesu winien te koszty miarkować, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Wobec powyższego Sąd Okręgowy opłatę tę zmniejszył do wysokości stawki minimalnej – 840 złotych. Jednocześnie sąd odwoławczy uznał, że postępowanie przed sądem II instancji zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej należy ustalić na poziomie 840 złotych.

Zważywszy na całokształt obciążeń finansowych związanych z przedmiotowym skazaniem, a mianowicie obciążenie oskarżonej kwotą 2.000 złotych tytułem nawiązki oraz kwotą 1680 złotych z tytułu poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika, nie będzie to dla niej niewspółmiernie dolegliwe. Bowiem oskarżona, jakkolwiek ma trudną sytuację rodzinną i majątkową (w tym zważywszy fakt, iż opiekuje się dorosłą upośledzoną umysłowo i ruchowo córką, a w związku z tym, ponosi koszty jej leczenia i utrzymania), niemniej jednak pracuje zarobkowo i uzyskuje dochód na poziomie około 2636 złotych netto miesięcznie. Oczywiście dla oskarżonej w chwili obecnej priorytetem winno być sprostanie zobowiązaniom fiskalnym związanym z przedmiotowym postępowaniem, które w istocie stanowią jedyną realną dolegliwość za przypisaną jej czyn. Jednocześnie stwierdzić więc należy, iż oskarżona może podjąć wysiłki ukierunkowane na realizację zobowiązań finansowych, albowiem obciążenia fiskalne wobec oskarżonej na poziomie ukształtowanym ostatecznie orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi czynu jej przypisanego i będą stanowiły dla niej dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jej czynu, jak i jej możliwości majątkowych i zarobkowych.

Mając na względzie powyższe okoliczności, w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu.

W oparciu o przepisy powołane w części dyspozytywnej wyroku, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną J. M. od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.